

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **ALSTA s.r.o.**, IČO 06708005, sídlem U Cihelny 263/32, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. června 2019, č. j. KUOK 62640/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. července 2021 č. j. 72 A 31/2019 - 52

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Šternberk (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 4. února 2019 č. j. MEST 11067/2019 uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil jí pokutu ve výši 1.500 Kč. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití vozidla na pozemní komunikaci. Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy dne 26. září 2018 v obci Šternberk na ulici Jívavská tak, že nezjištěný řidič uvedeného vozidla jel rychlostí 62 km/h v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Jednáním řidič naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[2] Než městský úřad rozhodl výše uvedeným způsobem, sdělila mu žalobkyně jméno osoby, která měla v době přestupkového jednání řídit vozidlo. Označené řidičce, již byla jednatelka žalobkyně, zaslal městský úřad výzvu, avšak ta na ni nereagovala, nedostavila se k podání vysvětlení ani se neomluvila. Podle městského úřadu samotné označení osoby řidiče bez dalších důkazů nemůže vést k uznání viny. Jelikož označená řidička na výzvu, která obsahovala i řádné poučení, nereagovala, bylo zřejmé, že využila svého práva výpověď městskému úřadu odepřít. Tím podle něj vznikly podmínky pro objektivní odpovědnost žalobkyně jako provozovatelky vozidla. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti. Uvedl, že přestupkové jednání se řidičce (jednatele) nepodařilo prokázat, neboť sama zmařila řádné zjištění stavu věci tím, že se bez náležité omluvy nedostavila k podání vysvětlení.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou krajský soud nejprve shledal jako důvodnou a rozsudkem ze dne 28. prosince 2020 č. j. 72 A 31/2019 - 26 zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že pouhým jedním předvoláním městský úřad nečinil nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, takže měl provést další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele přestupku. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalovaného shledal, že krajský soud nevycházel ze zcela přílehlavé judikatury a že vzhledem k okolnostem tohoto případu a obstrukčnímu jednání (jednatelky) žalobkyně pouhé jedno předvolání dostačovalo, proto rozsudkem ze dne 19. května 2021 č. j. 6 As 49/2021 - 20 původní rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud následně rozsudkem označeným v návěti žalobu zamítl.

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že odůvodnění rozsudku je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, což krajský soud způsobil tím, že částečně odkázal na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka dále nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že se její tehdejší jednatelka dopustila obstrukčního jednání, neboť takový názor vůbec neodpovídá obsahu spisu a je v rozporu s běžnou logikou. Krajský soud podle stěžovatelky nevysvětlil, v čem mělo tvrzené obstrukční jednání spočívat, přičemž to, že stěžovatelka uvedla správnímu orgánu identifikaci osoby řidiče, nelze za obstrukční jednání označit. Dále stěžovatelka uznala, že se její tehdejší jednatelka k podání vysvětlení sice nedostavila, avšak považuje za problematické, že městský úřad vydal příkaz, kterým uznal stěžovatelkou vinnou hned následujícího dne. Zároveň stěžovatelka namítala, že městský úřad nikde netvrdil, že by se stěžovatelka či její jednatelky dopustily obstrukčního jednání, přičemž soudy nemohou přihlížet k argumentaci, kterou správní orgány vůbec neuváděly. Stěžovatelka též argumentovala, že městský úřad měl zahájit řízení o přestupku s její tehdejší jednatelkou i přes její nedostavení se k podání vysvětlení. Vydání příkazu den po tom, co se jednatelka nedostavila, pak dle stěžovatelky vyloučilo jakoukoliv dodatečnou možnost vysvětlení, proč se jednatelka nedostavila, i když pro to existuje celá řada možných objektivních důvodů. Stěžovatelka uzavřela, že z pouhého faktu, že se nedostavila a nepodala vysvětlení, nelze dovozovat obstrukční jednání, přičemž naopak pochybil správní orgán, jelikož požadoval osobní vysvětlení, ačkoliv měl potřebné údaje založeny ve spisu a mohl zahájit přestupkové řízení rovnou proti jednatelce.

[6] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud rozhodl v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, přičemž i přes odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu krajský soud popsál právní závěry, k nimž dospěl. Podle žalovaného tudíž není rozsudek krajského soudu ani nepřezkoumatelný, ani nezákonný.

[7] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Přijatelnost je dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. června 2021 č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Ani jednu z těchto situací Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal.

[8] Stěžovatelka namítá zejména nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že s daným kasačním důvodem je nutné zacházet obezřetně, neboť zrušení rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost oddaluje vyřešení sporu

pokračování

s konečnou platností, což je v rozporu se zájmy účastníků i s veřejným zájmem na hospodárnosti řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2013 č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Pro stručnost Nejvyšší správní soud dále pouze odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady tento kasační důvod naplňují (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003 č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. ledna 2008 č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. srpna 2008 č. j. 7 As 28/2008 - 76 nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. února 2008 č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z rozsudku krajského soudu v nyní projednávané věci je zřejmé, jakou právní úpravou se řídil, k jakému závěru dospěl a jaký skutkový stav k tomu vzal za rozhodný. Krajský soud sice odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 49/2021 - 20, avšak zároveň sám uvedl podstatné důvody, o něž svůj rozsudek opřel, a proto nelze jeho rozsudek označit za nepřezkoumatelný.

[9] Dalšími námitkami stěžovatelka napadá závěr, že se měla dopustit obstrukčního jednání, resp. že se takového jednání měla dopustit její tehdejší jednatelka. Dané právní posouzení však Nejvyšší správní soud provedl již v přechozím rozsudku, jímž zrušil původní rozsudek krajského soudu. Nejvyšší správní soud je přitom za nezměněných skutkových zjištění a právních poměrů věci a za absence podstatné změny judikatury, kterou by měl povinnost respektovat, svým předchozím právním názorem vázán (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. července 2008 č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[10] V bodu 16 rozsudku č. j. 6 As 49/2021 - 20 Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „jednání žalobkyně a její (jediné) jednatelky spočívající v označení jednatelky za řidičku, která se bez omluvy nedostavila k podání vysvětlení, přičemž následně žalobkyně coby provozovatelka vozidla napadla postup správních orgánů ohledně zjištění skutečného pachatele přestupku, je tudíž v současné kauze možné označit za obstrukční.“ Nejvyšší správní soud shledal v daném kontextu problematickým rovněž to, že označená řidička jako jednatelka stěžovatelky nijak nereagovala na výzvu k podání vysvětlení, ačkoliv měla pod kontrolou veškerou komunikaci se správními orgány, a že nejednala z pozice statutárního orgánu tak, aby co nejvíce eliminovala negativní účinky protiprávního jednání pro stěžovatelku. Přesně těmito závěry se řídil krajský soud, což je zjevné z bodů 15 až 18 napadeného rozsudku. Jelikož se tedy neodchýlil od závazného názoru Nejvyššího správního soudu, nemá Nejvyšší správní soud důvod nyní zasahovat. Zároveň je z výše uvedeného zřejmé, že závěr o obstrukčním jednání nevychází pouze z toho, že stěžovatelka uvedla správnímu orgánu identifikaci osoby řidiče nebo že se jednatelka stěžovatelky nedostavila a nepodala vysvětlení, jak namítá stěžovatelka, nýbrž je podložen i dalšími okolnostmi nyní projednávané věci.

[11] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje na celou řadu „objektivních možných důvodů, pro které se jednatelka nedostavila (nemohla dostavit)“ k městskému úřadu, měla je sdělit právě městskému úřadu v omluvě z jednání, což však neučinila. Žádné takové důvody nezazněly ani v opravných prostředcích, ani v žalobě a ani v kasační stížnosti, přičemž jediné, čím stěžovatelka argumentuje, je skutečnost, že se měla dostavit k podání vysvětlení dne 18. prosince 2018, tedy čtyři pracovní dny před Štědrým dnem. Výzvu si přitom jednatelka převzala prokazatelně už 10. prosince 2018, takže pokud nějaké důvody existovaly, měla dostatečný prostor k tomu, aby je městskému úřadu sdělila.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. března 2021 č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (srov. již citované usnesení č. j. 9 As 83/2021 - 28). Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2022

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu